

Schiller Instituttets Ugeavis 27 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Lyndon H. LaRouche: Fire Nye Økonomiske Love til USA's – og verdens – omgående redning!

**IKKE EN VALGMULIGHED, MEN EN
UOPSÆTTELIG NØDVENDIGHED:**

1. KENDSGERNINGERNE:

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed.

GDE Error: Requested URL is invalid

10. juni 2014 – Følgende erklæring er udstedt for omgående handling af alle medarbejdere i alle afdelingerne af National Caucus of Labor Committees og dets tilknyttede

virksomheder. Førsteprioritet har alle midler og forholdsregler i forbindelse med offentlige aktioner, nationalt og internationalt, uden forbehold. Denne prioritering er eksistentiel for vor republiks politik, og for den almindelige informering af, og ved, alle relevante kredse over hele verden, at regne fra denne dag, den 8. juni 2014.

1. KENDSGERNINGERNE

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed. Navnet på denne direkte sammenbrudskrise over alt i disse nævnte områder af planeten er den aktuelt igangværende introduktion af den generelle »Bail-in«-handling under flertallet, eller flere endnu, af dette områdes regeringer: virkningen på disse områder vil være sammenlignelig med det fysisk-økonomiske kollaps af det generelle kollaps efter »Første Verdenskrig« af den tyske Weimarrepublikks økonomi: men denne gang vil virkningen i første omgang ramme alle nationaløkonomierne i det transatlantiske område, snarere end enkelte, mislykkede økonomier i Europa.

Et kædereaktionslignende sammenbrud med en sådan virkning accelererer allerede og indvirker på pengesystemerne i dette områdes nationer. Den aktuelle accelerering af en »Bail-in«-politik i hele det transatlantiske område, som nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller gennem et »overløb«.

Virkningerne af denne handling, som allerede er forberedt af de monetaristiske interesser i dette område, der således er udpeget, vil, med mindre det stoppes bogstavelig talt nu,

omgående frembringe som virkning en accelererende rate af folkemord i hele den nævnte del af planeten, men vil også få katastrofale »bivirkninger« af lignende betydning i de eurasiske områder.

De midler, som står til rådighed

Det eneste sted, hvor den umiddelbart nødvendige handling, som kunne forhindre et sådant umiddelbart folkemord i hele den transatlantiske sektor af planeten, kræver, at USA's regering omgående tager beslutning om at indføre fire specifikke forholdsregler af grundlæggende betydning: forholdsregler, som må være i fuld overensstemmelse med den specifikke hensigt i den oprindelige amerikanske Forfatning, som det blev specificeret af den amerikanske finansminister Alexander Hamilton, mens han besad dette embede:

1) Den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven, som blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, som princip for handling.

2) En tilbagevenden til et oppefra styret Nationalbanksystem, der er detaljeret defineret som et sådant.

Den faktisk afprøvede, succesrige model, som må autoriseres, er den, som, under politikken for et nationalbanksystem, faktisk var blevet indført med succes, da præsident Abraham Lincoln indførte en gyldig, afløsende valuta, som var skabt af USA's præsidentskab (dvs. »Greenbacks«) (den grønne dollar, -red.), som blev gennemført som et nationalt bank- og kreditsystem under tilsyn af USA's Finansministerium.

Under de aktuelle betingelser må alle andre banksystemer og valutapolitikker erstattes, eller ganske enkelt bringes til ophør, som følger: Banker, som er kvalificeret til at operere under denne bestemmelse, skal underkastes en vurdering af deres beviselige kompetence til at operere

under den statslige beføjelse til at skabe og udgøre elementerne af denne afgørende praksis, som iflg. traditionen var blevet overgivet det oprindelige Finansministerium under Alexander Hamilton. Dette betyder, at de enkelte delstater i USA er underlagt nationale standarder for praksis, og ikke en af de enkelte af vor nations delstaters standarder.

3) Hensigten med at anvende et Føderalt Kreditsystem er at generere en retning med højproduktive forbedringer i arbejdskraften, med den medfølgende hensigt at forøge den fysisk-økonomiske produktivitet, samt levestandarden for individer og husstande i USA. Kreditskabelse til forøgelse af den relative kvalitet og kvantitet af den produktive arbejdskraft, som nu er tvingende nødvendig, må, på nuværende tidspunkt, atter engang sikres, som det med succes skete under præsident Franklin D. Roosevelt, eller gennem en tilsvarende standard for føderal praksis, der anvendes til at skabe en generel økonomisk, national genrejsning, pr. person, og for raten af nettoeffekten i produktiviteten, og ved at hvile på det essentielle, menneskelige princip, som adskiller menneskets personlighed fra de systemiske karaktertræk hos de lavere livsformer: nettoraten af forøgelsen af den effektive energigennemstrømningstæthed pr. person, og for den menneskelige befolkning, betragtet som hver og én som en helhed. Den uophørlige forøgelse af arbejdskraftens fysiske produktivitet, med de medfølgende fordele for det almene vel, er et princip i den Føderale Lov, som må udgøre den altafgørende standard for nationens og individets præstation.[1]

4) »Vedtagelse af et 'Forceret Program' for fusionskraft som drivkraft.« Den afgørende forskel på mennesket og alle lavere livsformer er således, i praksis, at det frembyder midlerne til fuldkommengørelsen af det individuelle og sociale menneskelige livs specifikt bekræftende mål og behov. Derfor: Spørgsmålet om mennesket i skabelsesprocessen

som en bekræftende identifikation af et bekræftende udsagn om en absolut naturlig tilstand, er den tilladte udtryksform. Principper om naturlove er enten udelukkende bekræftende, eller også kunne de ikke erklæres bekræftende i det civiliserede, menneskelige sind.

I betragtning af de forhold, som har hersket i USA, i særdeleshed efter mordene på præsident John F. Kennedy og hans broder, Robert, vil, efter denne tid, den hastige forøgelse, som kræves for en genrejsning af nogen art af USA's økonomi, kræve intet mindre end forholdsregler, der blev taget og udført af præsident Franklin D. Roosevelt under hans faktiske embedsperiode. Ofrene for det onde, der er blevet påført USA og dets befolkning, siden præsident Harding's mystiske død, og under præsidenterne Calvin Coolidge og Herbert Hoover (ligesom de forfærdelige virkninger af Bush-Cheney- og Barack Obama-regeringerne, i nutiden), kræver midler til afhjælpning lig dem, der indførtes under præsident Franklin Roosevelt, mens han bestred embedet.

Dette betød indførelsen af hasteforanstaltninger til afhjælpning, inklusive fornuftige, midlertidige genrejsningsforanstaltninger, som krævedes for at dæmme op for det dødbringende tidevand, som Coolidge-Hoover-regimerne efterlod sig: foranstaltninger, som krævedes for at bevare værdigheden hos dem, som i modsat fald var arbejdsløse, alt imens man opbyggede de mest magtfulde, økonomiske evner og evne til at føre krig, som blev samlet under præsident Franklin Roosevelts præsidentskab lige så længe, som han forblev i live i embedet. Dette betød mønstringen af kraften i atomkraft, dengang, og i dag betyder det termionuklear fusionskraft. Uden denne hensigt, og opnåelsen af den, står USA's befolkning i særdeleshed nu, umiddelbart, over for den grusomste katastrofe i sin hidtidige historie. I princippet, uden et præsidentskab, der er skikket til at fjerne og skrotte de værste, nu mærkbare virkninger, de virkninger, som nu er

skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De forenede Stater snart være færdig, begyndende med en massedød i den amerikanske befolkning under Obama-regeringens nylige, og nuværende optrappede, praktiske politik.

Der er visse politikker, som, med hensyn til dette, nu i særdeleshed kræves, som følger:

Vernadskij om Mennesket og Skabelsen

V.I. Vernadskijs systemiske princip om den menneskelige natur er et universelt princip, som er unikt specifikt for den afgørende faktor for den menneskelige arts eksistens. For eksempel: »tid« og »sted« eksisterer faktisk ikke som målbare principper i Solsystemet; den eneste anvendelse, som indrømmes dem, til kommunikationsmæssige formål, er, grundlæggende set, nominelt en antagelse. Eftersom kompetent videnskab for nutiden udelukkende kan udtrykkes i forhold til det karaktertræk, som er unikt med hensyn til den menneskelige arts rolle i universets kendte aspekter, er det menneskelige princip det eneste sande, af os kendte princip, der kan praktiseres: begreberne om rum og tid er blot nyttige forestillinger:

Den menneskelige arts afgørende karaktertræk er det, som adskiller den fra alle andre levende arter: som, med hensyn til al kompetent, moderne videnskab, som noget principielt er videnskabeligt rodfæstet i fundamentet for de principper, som Filippo Brunelleschi (der opdagede det ontologiske minimum,) gik frem med, som Nicolaus Cusanus (der opdagede det ontologiske maksimum) gik frem med, og Johannes Keplers positive opdagelse af et princip, der faldt sammen med den perfekte, klassiske, menneskelige sangstemme-skala, som Kepler antog, og Solsystemets elementære mål inden for Galaksens stadigt større univers, og universets højere ordener.

Eller senere, på lignende måde, den moderne, fysisk-

videnskabelige standard implicit i Bernhard Riemanns argument, det faktiske minimum (som gentager Brunelleschis princip), og hos Max Planck, det faktiske maksimum af det nuværende maksimum, Albert Einsteins; og i de relativt seneste, resulterende implikationer af Vladimir Ivanovich Vernadskijs definition af menneskeligt liv. Hver af disse værdier er absolutte målestokke for menneskets rolle inden for viden om universet.

Disse kendsgerninger vedrører det iboende falskneri hos dem, der blot og bart er matematikere, og de modernistiske »musikere«, der er kommet efter standarden for prøvestenen for musik, Johannes Brahms (forud for de moralsk forringede [matematikere], såsom David Hilbert, samt den sande model for enhver moderne Satan, såsom Bertrand Russel eller Tony Blair).

Den målestok, som det er muligt at kende, som et princip, for forskellen mellem mennesket og alle andre lavere livsformer, findes i det, som på brugbar vis er blevet anset som den naturligt, opadgående evolution af den menneskelige art, i modsætning til alle andre kendte kategorier af levende arter. Standarden for måling af disse sammenlignede forhold er, at menneskeheden er i stand til at udvikle sig opad, og det på kategorisk vis, gennem de viljemæssige, noëtiske evner i den individuelle, menneskelige vilje.

Med menneskets tilsynekomst i en moralsk og fysisk degenereret tilstand af opførsel, såsom inden for tyrannerne Zeus', Det romerske Imperiums og det nuværende Britiske Imperiums kulturer, som undtagelse: Alle faktisk mentalt sunde, menneskelige kulturer er hidtil kommet til syne som en bestemt faktor af evolutionært fremskridt, fra en kvalitet af en laverestående til en højerestående art. Når dette betragtes som effektive virkninger, inden for domænet af en levende, menneskelig praksis af kemi, svarer det til en form for systemiske fremskridt, og nu endda spring, af den kemiske energigennemstrømningstæthed af samfundets forøgelse af den effektive energigennemstrømningstæthed i videnskabelige og

lignende udtryk for spring i selve artens fremskridt: kort sagt, et universelt, fysisk princip for menneskeligt fremskridt.

Den sunde, menneskelige kultur, såsom de kristne kulturer, hvis de gør sig fortjent til en bekræftelse af en sådan fromhed, for eksempel, repræsenterer et samfund, som forøger indflydelsen af sine produktive evner til fremskridt til at bevirke et stadigt højere niveau af eksistens pr. person. De modsatte tilfælde, »de såkaldte nul-vækst«-svøber, såsom det nuværende Britiske Imperium, er, systemisk, en sand model, der svarer til en Zeus', eller et Romersk Imperiums, eller et Britisk (bedre udtrykt) brutalt Imperiums tyranni, ligesom, for os i USA, de typer, som udgøres af Bush-Cheney- og Obama-regeringerne, hvis karaktertræk, i overensstemmelse med sådanne rent ud sagt sataniske modeller som det Romerske og det nuværende Britiske Imperium, har været en skrumpende, menneskelig befolkning på planeten med hensyn til dets intellektuelle og fysiske produktivitet, som under disse seneste, amerikanske præsidentskaber.

Kemi: Historiens målestok

Vi kalder det »kemi«. Menneskehedens fremskridt, relativt simpelt målt som art, er typisk udtrykt i det menneskelige livs principsvoksende magt, op over det dyriske livs evner generelt, og i den relativt absolutte overlegenhed over evnerne i de ikke-levende processer til, inden for menneskehedens viljemæssige intervention, at opnå denne tiltænkte virkning. Fremskridt eksisterer udelukkende på denne måde under en fortsat, fremadskridende forøgelse af den menneskelige arts produktive og relaterede evner. Dette fremskridt definerer den absolutte skelnen mellem den menneskelige art og alle andre arter, som vi i øjeblikket har kendskab til. Et folks regering, baseret på en politik med »nulvækst i befolkningstal og standarden pr. person af det

menneskelige liv«, er en moralsk og praktiseret vederstyggelighed.

Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok for vort Solsystems historie, og det, som ligger inden for det. Det er det samme som den højeste ærede mening og præstation af den menneskelige art, nu inden for det nære rum omkring Solen, med en opadgående retning imod beherskelsen af Solen og dens Solsystem, det Solsystem, som blev opdaget (udelukkende, faktisk) af Johannes Kepler.

En fusionsbaseret økonomi er det aktuelt tvingende nødvendige næste skridt, og den næste standard, for at vinde magt inden for Solsystemet, og senere, videre endnu.

[1] Indførelsen af »3. Annuller den Grønne politik« til erstatning for det korrekte »Et Føderalt Kreditsystem« er en parodi på principperne for ethvert rent faktisk videnskabeligt princip. Udelukkende kun bekræftende identifikationer af »Videnskab« kan nogensinde tillades. Udelukkende kun den forudgående titel: »Anvendelsen af et Føderalt Kreditsystem« er tilladt. Eliminer anvendelsen af alle referencer til »Grøn Politik«: den blotte anvendelse af sidstnævnte reference er en falsk fremstilling.

Lyndon LaRouche: Angrebet på Argentina betyder,

Det britiske Imperiums Bail-in-politik udspiller sig fuldt ud

24. juni 2014 – Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche benyttede sin deltagelse i LaRouchePAC Policy komiteens diskussion den 23. juni til at komme med en skarp advarsel om, hvad der står på spil med det aktuelle angreb på den argentinske nation fra gribbefonde, med opbakning fra Den amerikanske Højesteret.

"Bailout/bail-in politikken udspiller sig nu fuldt ud, og dette angreb på Argentina har sat det i gang", sagde LaRouche. Det britiske Imperiums transatlantiske finanssystem er i bund og grund bankerot, sagde LaRouche, og situationen er moden til at "eksplodere eller implodere omgående. Så det, vi er på vej imod, er en verdenskrig, en global verdenskrig." I denne kamp om liv og død, sagde LaRouche, kan Argentina "ikke kapitulere, det er udelukket. Uruguay har sluttet sig til dem – de agter at blokere. Over hele Sydamerika vil de alle sammen, mere eller mindre, blokere. Det her bliver en international blokering", sagde LaRouche.

"For Argentina *kan ikke* underkaste sig: landet ville uddø", understregede LaRouche. "Det indser det meste af Sydamerika. De må bakke Argentina op. Ikke for Argentinas skyld, men for hele kontinentets skyld."

Den 16. juni kom Den amerikanske Højesteret med en afgørelse, der var skrevet af den retarderede dommer Antonin Scalia, som gav de blodigste af alle gribbefonde, NML Capital og Aurelius Capital Management, ret i deres forsøg på at bruge amerikanske domstole til at opdage alle argentinske, finansielle bevægelser over hele verden med henblik på at beslaglægge landets aktiver som betaling for forfaldne obligationer.

Højesteret stadfæstede samtidig en lavere domstols afgørelse, som var truffet af den føderale dommer Thomas Griesa, om, at

Argentina omgående skulle betale 1,5 mia. dollars til NML Capital og andre "aftale-nægttere" imod Argentinas omstrukturering af statsgælden i 2005, og at argentinske aktiver over alt i verden kunne beslaglægges for at erlægge denne betaling – inklusive de 900 mio. dollars, som Argentina skal betale den 30. juni til sine andre kreditorer, som genforhandlede i god tro.

Argentina har gentagne gange advaret om, at en sådan dom kunne føre til misligholdelse af betalinger på gælden. Faktisk truer denne dom med at få hele det transatlantiske finanssystem til at gå ned i et orgie af rovgrisk udplyndring af nationer, deres befolkninger og ressourcer – netop den dødbringende "bail-in"-politik, som så højlydt udbasunerer af Det britiske Imperium som deres "endelige løsning" på den bankerot, som er i færd med at sænke deres system.

LaRouche bemærkede også den kendsgerning, at den russiske præsident Vladimir Putin, som ikke er ubekendt med finansiel krigsførelse imod sit land, har inviteret den argentinske præsident Cristina Fernandez de Kirchner til at deltage i det kommende møde mellem BRICS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) i Fortaleza, Brasilien, hvor han også har planlagt et bilateralt møde med den argentinske statsleder. De asiatiske Stillehavsnationer, understreger LaRouche, befinder sig på en opadgående økonomisk kurs baseret på videnskabelig og teknologisk fremskridt, hvorimod Det britiske Imperiums transatlantiske system hastigt synker.

LaRouche erklærede: "Rusland agter ikke at kapitulere. Eurasien agter ikke at kapitulere! Så, på en måde, har vi kurs mod en *meget snarlig* termonuklear krig, globalt set! Den eneste løsning er at smide Obama ud af embedet nu; lad Wall Street gå bankerot, hvad det i virkeligheden i princippet er. Og vi kan omgående fortsætte i USA med at sætte nyt program i gang, nye rammer for relationer, og al rodet vil komme under kontrol."

LaRouche har fremlagt de væsentlige punkter i et sådant program for en global genrejsning i sit dokument fra 10. juni, **"De fire love til USA's redning nu! Ikke en valgmulighed: en**

omgående nødvendighed.”

ECB-chef Mario Draghi truer nu med kvantitativ lempelse i stil med Federal Reserve

24. juni 2014 – Præsident for Den europæiske Centralbank (ECB) Mario Draghi har nu officielt lovet kvantitativ lempelse i Federal Reserve-stil til Europas desperate banker og de endnu mere desperate ”økonomer” i Den internationale Valutafond.

Kun tre dage efter det seneste og mest skingre krav fra IMF om, at Draghis bank indfører en politik med kvantitativ lempelse, har ECB udlagt den engelske oversættelse af det lange interview, som Draghi gav til den hollandske avis i sidste uge. I interviewet taler Draghi indgående om den kommende KL med navns nævnelse. ECB vil gennemføre det, siger han, hvis der fortsat eksisterer en tilstand med lav inflation.

Han tilføjer en trussel: Alternativet vil betyde, hvis vi lader tingene være, som de er, at skyldnerlande må nedskære lønningerne: ”Det, vi ser, er, at lav inflation varer ved i lang tid. Hvis det varer ved for længe, vanskeliggør det tilpasninger i kriselandene. I en situation, hvor man har lav inflation, er det virkelig nødvendigt, at lønningerne i disse lande falder i absolutte tal for at forbedre landenes konkurrenceevne.”

Adspurgt, om ECB’s mandat tillader det at købe statsobligationer, undviger Draghi på snu vis: ”Ja, dette er muligt inden for vores mandat, nemlig, hvis købene har til

hensigt at sikre stabile priser. Vi har ikke tilladelse til at forsyne medlemsstater med monetær finansiering. Kvantitativ lempelse kan inkludere ikke alene statsobligationer, men også lån til den private sektor. Det vil vi diskutere, når tiden kommer.”

Tegn på finanskrak: Derivater versus obligationer

I løbet af den seneste uge har flere finansielle rapporter og medier bemærket den voksende ”likviditetsnød” på de internationale obligationsmarkeder – der er ingen, der køber – i modsætning til en eksplosion i kredit- og rente-swaps. Fænomenet er et tegn på, at når centralbankens politik endelig tillader renterne at begynde at stige, vil obligationer, købt i løbet af de seneste 3-4 år, blive dumpet en masse, og de finansielle kreditmarkeder vil sandsynligvis kollapse.

Bloomberg Business Week rapporterede den 19. juni, at ”Boomet inden for handlen med fastforrentede derivater afslører en skjult risiko i værdipapirmarkedene i hele verden: investorernes manglende evne til at købe og sælge obligationer.”

Dette er blevet særdeles mærkbart i Japans manglende evne til for nylig at gennemføre sin auktion over 10-årige obligationer, men en international krise på obligationsmarkedet udvikler sig støt. For eksempel, ”En likviditetsmangel i Italien forårsagede transaktionsomkostningerne på verdens tredjestørste marked for statsobligationer at stige i sidste måned; Lombard Odier Asset Management hjalp med at fremdrive en ottefoldig opsvulmning i Italienske futures ved at stole mere på derivater”, sagde Business Week.

”Skiftet er udvirket af centralbankerne”, går artiklen videre, ”som har sænket renterne til tæt ved nul og gennemført politikker såsom opkøb af statsgæld ...” Investeringsfonde anser det nu for uundgåeligt, at de vil få alvorlige tab på obligationer, som de allerede ejer, når renterne stiger, så de vil ikke købe flere. I stedet vædder de på obligationerne med diverse former for swaps.

Boblen med den globale derivatrisiko er vokset med 19 % alene det seneste år (31. maj/2013 – 31. maj/2014) iht. tal fra BIS, som Deutsche Bank har offentliggjort.

Det var det, som fremkaldte "Lehman-hændelsen" og krakket i 2007-08.

Politisk orientering den 26. juni 2014

Helga Zepp-Larouche: Om Schillers digt »Nänie«, klassisk kultur og sjælens udødelighed

Schiller Instituttets 30-års Jubilæumskonference i New York, 15. juni 2014.

Den store betydning, som Schiller Instituttet tillægger klassisk kultur, har alt at gøre med håbet om at komme ud af denne civilisationskrise, for vi har ikke blot en finanskriser, en politisk kriser og en militær kriser, men vi har i bund og grund en kulturkriser, og hvis vi ønsker at komme ud af den, må vi sørge for, at befolkningen i almindelighed får adgang til klassisk musik og klassisk poesi, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan sørge for, at mennesker får adgang til deres

indre kilde til deres egen skabende evner, og der er næsten intet andet ud over klassisk musik og klassisk poesi, som kan gøre dette.

De fleste mennesker har ingen idé om, hvad klassisk vil sige. De tror, klassisk musik er Rolling Stones eller noget andet gammelt, og faktisk er den klassiske kunst, som den udvikledes i Tyskland i den Klassiske periode, og naturligvis også i andre lande, men den tyske Klassik repræsenterede faktisk den højeste standard af både musik og poesi, og havde den højeste standard af, hvad der hører til det.

Det klassiske digt, Nänie, som vi skal høre nu i en komposition af Brahms, er et fuldkomment digt. Det har alle de bestanddele, som Göethe, Schiller og nogle af de andre store digtere, som fastlagde universelle, æstetiske love, definerede. Det har en skøn, poetisk idé. Denne idé er gennemkomponeret, og det har en transformation til en højere idé, som man ikke kan udtrykke i et prosastykke, og der er ikke ét ord for meget, og det ville kræve, at jeg sagde endnu mere, men jeg lader det være godt med det.

Jeg vil gerne læse digtet Nänie først på tysk for Jer, og dernæst vil John Sigerson læse det på engelsk, og dernæst vil jeg komme med et par kommentarer om digtet, for de fleste mennesker har glemt, hvordan man 'åbner' digte. De læser noget, der er skrevet af Shakespeare eller andre digtere, Shelley; og de siger, at de ikke synes, det giver nogen mening, men de gør sig ikke den anstrengelse, ord for ord, linje for linje, strofe for strofe faktisk at erobre digtet, og på denne måde komme ind i, hvad det betyder; og når de gør det, vil man se, at det giver adgang til den mest blide, den mest lyriske del af sjælen.

Poesi er faktisk den absolut mest nødvendige måde at få adgang til kreativitet på, at den kendsgerning, at kunst er gået så meget tabt, har alt at gøre med den aktuelle krise, som vi befinder os i. Så jeg vil læse digtet »Nänie« for Jer:

Nänie

Auch das Schöne muß sterben! Das Menschen und Götter
bezwinget,

Nicht die eherne Brust rührt es dem stygischen Zeus.

Einmal nur erweichte die Liebe den Schattenbeherrscher,

Und an der Schwelle noch, streng, rief er zurück sein
Geschenk.

Nicht stillt Aphrodite dem schönen Knaben die Wunde,

Die in den zierlichen Leib grausam der Eber geritzt.

Nicht errettet den göttlichen Held die unsterbliche Mutter,

Wann er am skäischen Tor fallend sein Schicksal erfüllt.

Aber sie steigt aus dem Meer mit allen Töchtern des Nereus,

Und die Klage hebt an um den verherrlichten Sohn.

Siehe! Da weinen die Götter, es weinen die Göttinnen alle,

Daß das Schöne vergeht, daß das Vollkommene stirbt.

Auch ein Klagelied zu sein im Mund der Geliebten ist herrlich;

Denn das Gemeine geht klanglos zum Orkus hinab.

Naenie på engelsk

Even the beautiful must perish! It vanquishes men and Gods
alike,

yet it moves not the steely breast of the Stygian Zeus.

Only once did love make The Lord of Shadows relent,

But, still on the threshold, he sternly withdrew his gift.

Aphrodite failed to stanch the beautiful boy's wound,

which the wild boar had gruesomely gashed into his delicate body.

The divine hero could not be saved by his immortal mother, when, dying at the Scean gate, he fulfilled his fate.

And yet, she rises from the sea with all Nereus' daughters, and lifts her voice in lament over her glorified son.

Look! The Gods are weeping, all the Goddesses are bemoaning that the beautiful must pass away, that the perfect must die.

Even to be a song of lament in the mouth of she, who is loved, is glorious,

because the tawdry goes down to Orcus unsung.

(Translation: John Sigerson)

Nänie på dansk (blev naturligvis ikke læst op på konferencen)

End må det skønne dø! Hvad mennesker og guder besejrer,
ej den stygiske Zeus' pansrede hjerte bevæger.

En gang kun kærlighed gjorde Skyggernes Hersker blød,
Og endnu på tærsklen, nådesløs, trak han tilbage sin gave.

Ej kan Afrodite hele den skønne ynglings sår,
som i det sarte liv så grusomt ornen flåede,

Ej redde den guddommelige helt kan den udødelige moder,

Da, døende ved den Skæiske port, han opfylder sin skæbne.

Men af havet med alle Nereus' døtre hun stiger,

Og over den herliggjorte søn en klage opløfter.

Se! Da guderne græder, da græder alle gudinder,

at det skønne forgår, at det fuldkomne dør.

Men herligt en klagesang på de kæres læber at være;

Thi ubesunget det tarvelige ned til Orcus går.

(Oversættelse: astj)

Lad os tage den første reference til græsk mytologi, som Schiller bruger, myten om Orfeus og Eurydike: Dette er en meget smuk mytologisk fortælling, hvor Orfeus af guden Apollon fik evnen til en smuk sangstemme, og også til at spille så kraftfuldt på lut, at han ikke blot bevægede mennesker til tårer, men også træer og sten bevægedes. Han forelskede sig i Eurydike, som var en flodnymfe, og de giftede sig, men hun døde kort efter, og Orfeus var så fuldstændig fortvivlet, at hverken bøn eller sang eller noget som helst kunne få ham ud af sorgen, eller bringe hende tilbage.

Så han tog en beslutning, som intet andet menneske før havde taget. Han besluttede at tage ned i de dødes rige for at bringe hende tilbage, ind i Tartaros, og der taler han med Hades, Underverdens Hersker. Og han sang for ham om sin udødelige kærlighed og sin smerte, som var stærkere, end han kunne bære. Så han kaldte på Hades om mindede ham om, at han var blevet forelsket i sin hustru Persefone, som han havde røvet fra en eller anden udenlandsk by og dernæst ægtet. Og noget sådant var aldrig før sket, så alle Underverdens skygger, alle de mytologiske skikkelser, samledes om ham og lyttede til hans skønne sang. Og selv Eumeniderne, hævnens gudinder, var rørt til tårer af hans udtryk for skønhed og kærlighed. Selv den dystre Underverdens Hersker var rørt, og dernæst kalder hans hustru, Persefone, på Eurydikes skygge og siger til Orfeus, at deres store kærlighed har rørt dem, og at de vil opfylde hans bøn, og at hun kan følge ham, men kun på én betingelse: Han må ikke se sig tilbage, for ser han sig

tilbage én gang, så har han mistet Eurydike for altid. Så går Orfeus, og Eurydike følger ham naturligtvis, men eftersom hun er en skygge, kan han ikke høre hende. Så på et tidspunkt går der fuldstændig panik i ham, og han ser sig tilbage og ser, at hun virkelig er der. Og hun ser på ham et øjeblik, sorgfuld, meget ømt, og i samme øjeblik, hvor han vil omfavne hende, forsvinder hun i intetheden. Fuldstændig ude af sig selv kaster han sig i Styx, som er den flod, der adskiller Underverden fra den jordiske verden, og han græd i syv dage og syv nætter, men forgæves – Guderne forblev uberørte.

Se, Naenie er navnet for en klagesang, som var et meget almindeligt fænomen i græsk filosofi, i græsk mytologi; hver gang en stor, mytologisk skikkelse døde, var der en klagesang, en naenie, og denne naenie, denne klagesang, blev til en selvstændig kategori af poesi.

Digtet Nänie begynder tydeligtvis med en meget følelsesmæssig erklæring, som giver mening for alle mennesker, for alle oplever det en eller flere gange i deres liv: Selv det skønne må dø. Hvor tit har vi ikke sagt, hvorfor dør det skønne? Det er en universel, menneskelig følelse, men Schiller taler imidlertid ikke om tabet af en person, han taler om tabet af skønhed, og han kommer med tre eksempler. Det første er eksemplet med Eurydike og Orfeus, som jeg nævnte, og som er kærlighedens skønhed. Det andet er myten om Afrodite, gudinde for skønhed, og hendes elsker, den smukke yngling Adonis, som såres af en vild orne og dør. Og det tredje refererer til Akilleus' død i Troja. I den græske mytologi var Akilleus søn af Thetis, der igen var datter af Nereus og hustru til Peleus. Schiller kalder Akilleus den guddommelige helt, og hans skønhed er karakter, dyd og mod. Han kæmpede, men selv hans udødelige moder kunne ikke redde ham. Men så rejser hun, den udødelige moder, sig af havet med alle Nereus' døtre, og de synger naenien, klagesangen, over Akilleus. Og så sker der noget meget smukt; der er et skift i digtet. Det siger, se, alle guderne græder, og alle gudinderne begræder, at skønhed forsvinder, at det fuldkomne må dø.

Se, de tre eksempler, som Schiller giver os i dette digt,

begynder alle sammen med et 'ej' i den tyske version; det går tabt i den engelske oversættelse, for der skal en poet til at oversætte et klassisk digt lige så smukt på et andet sprog; og jeg siger ikke, at John ikke er en poet, jeg siger bare, at han ikke havde tid nok (latter) til det, og ønskede, at folk skulle have adgang til en relativt vanskelig tekst; men på tysk er sætningerne 'nicht die eherne Brust', 'nicht stillt Aphrodite', 'nicht errettet den göttlichen Held' kunstneriske greb, med hvilke man sikrer sig, at tilhørerne forstår, at det faktisk er det samme emne.

Så er der også i det tyske digt meget skønne former, som rytmerne, som er en sekvens af heksameter og pentameter, og på tysk har ordet 'Dichtung' (digtning) en helt speciel betydning; 'dicht' betyder 'tæt' eller 'intens', så 'Dichtung' betyder fortætning, så man fortætter prosaen på en sådan måde, at man kommer til et højere niveau.

Så i det første tilfælde, selv det skønne må dø, og alle guderne og gudinderne græder; det skønne er ikke død, for, og her er det, transformationen opstår, for i klagesangen bliver det skønne udødeligt. Så digtets emne er ikke tabet af skønhed, for skønheden er i klagesangen, i naenien, i poesien, for det gemene, det tarvelige, forsvinder ubesunget i Orcus.

Se, det, digtet her siger, er, at skønheden i kunst er udødelig. Selv, hvor døden ødelægger det skønne, kommer skønheden atter til syne i kunsten, og det er selvfølgelig også sandt for enhver, der i sit liv bidrager med noget til menneskeartens udødelighed og fremskridt.

Se, Nikolaus fra Kues sagde, at sjælen er det sted, hvor al videnskab og al kunst skabes; at den skabte videnskab, den skabte kunst, er udødelig. Det betyder samtidig, at det er det absolutte bevis på, at sjælen er udødelig, for selvfølgelig er det, som skaber, af en højere orden end det skabte. Så når sjælen først skaber udødelige ting, er sjælen udødelig.

Se, skønhed i alt dette er ekstremt vigtigt, for i adskillige digte og skrifter taler Schiller om konflikten mellem begæret, nydelsen her og nu, sansernes nydelse, og så sjælens skønhed, som er forbundet med universelle principper og udødelighed. Og

han stred, og gjorde denne strid kendt, at for at være en universel sjæl, for at være en filosofisk sjæl, for at være en skøn sjæl, for at være et geni, så må man løse denne konflikt, for din sjæl kræver en ting, og dine følelser siger noget andet; man kan ikke løse det, og hvis man blot adlyder pligten, så ender man som Emmanuel Kant, man bliver til en af disse kantianske typer, som gør deres pligt, men er fuldstændig glædesløse.

Så dette løser Schiller ved at sige, at skønhed er det domæne, hvor konflikten mellem de sanselige glæder og de sjælelige glæder overvindes. For det er hævet over enhver tvivl, at skønhed hører til sansernes domæne, man kan føle det, man kan se det og nyde det med sine følelser, men det er også noget, der påvirker ens sjæl.

Og det er derfor det, som løser konflikten, og det har alt at gøre med behovet for civilisationens æstetiske opdragelse, og det har været Schiller Instituttets fuldstændige overbevisning, og en af årsagerne til dets grundlæggelse, at vi må opdrage menneskeheden æstetisk, for den barbarisme, som vi ser i verden i dag, er simpelt hen en total mangel på denne form for æstetiske opdragelse.

Og derfor beder jeg Jer alle: Hjælp os med at udbrede klassisk kultur, for kun, hvis man elsker klassisk kultur, er mennesker virkeligt menneskelige.

USA: Lyndon LaRouche: Hillary Clintons Benghazi-afsløringer betyder,

Obama omgående må stilles for en rigsret

24. juni 2014 (LPAC) – Lyndon LaRouche krævede i dag, at Repræsentanternes Hus omgående indleder en rigsretsprocedure imod præsident Barack Obama, baseret på Hillary Clintons førstehåndsberetning af præsidentens løgnagtige mørklægning af terrorangrebet i Benghazi i Libyen den 11. september 2012, hvor den amerikanske ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske regeringseksponenter blev myrdet i koldt blod af den al-Qaeda-tilknyttede Ansar al-Sharia terrororganisation.

... "Obama løj for at mørklægge mordene på fire amerikanske regeringseksponenter, og dette gør ham til en de facto medskyldig i disse mord", erklærede LaRouche.

"Præsidenten løj. Han er ikke skikket til at være præsident, og han må omgående stilles for en rigsret."

24. juni 2014 (LPAC) – Lyndon LaRouche krævede i dag, at Repræsentanternes Hus omgående indleder en rigsretsprocedure imod præsident Barack Obama, baseret på Hillary Clintons førstehåndsberetning af præsidentens løgnagtige mørklægning af terrorangrebet i Benghazi i Libyen den 11. september 2012, hvor den amerikanske ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske regeringseksponenter blev myrdet i koldt blod af den al-Qaeda-tilknyttede Ansar al-Sharia-terrororganisation.

*Hillary Clintons afsløringer findes i den netop udgivne bog, *Blood Feud*, af Edward Klein (Regnary Publishing, Washington, D.C., 2014). Ifølge Kleins beretning, som er overleveret af en nærtstående medarbejder og advokat til Hillary Clinton, så modtog hun, kl. 22 om aftenen den 11. september 2012, efter at hun havde modtaget detaljerede rapporter om terrorangrebet i*

Benghazi og vidste, at det al-Qaeda-tilknyttede Ansar al-Sharia havde indledt et overlagt, tungt bevæbnet angreb, en personlig opringning fra præsident Obama, som beordrede hende til at udstede en falsk erklæring, der hævder, at angrebet var en spontan demonstration som protest mod en video, der krænkede profeten Muhammed.

Efter at hun over for præsidenten protesterede over, at der fandtes klare efterretninger, der sagde, at angrebet var et al-Qaeda gengældelsesangreb på årsdagen for de oprindelige 11. september-angreb, insisterede Obama og forlangte, at udenrigsminister Clinton omgående udstedte Obamas falske erklæring til det amerikanske folk og verden.

Både Hillary Clinton og tidl. præsident Bill Clinton konkluderede, at præsident Obama, som frygtede, at hans genvalg ville være i fare, hvis sandheden om Benghazi-angrebet kom frem, beordrede, at den falske historie skulle udstedes. Kl. 22.30 udstedte udenrigsminister Clinton, på præsident Obamas ordre, den falske beretning.

LPAC har fra to særdeles kvalificerede kilder, inklusive en, der har førstehåndskendskab til begivenhederne den 11. september 2012, fået bekræftet, at Kleins beretning om telefonsamtalen mellem præsidenten og udenrigsminister Clinton er korrekt.

Baseret på denne solide bekræftelse af Clintons beretning, har Lyndon LaRouche i dag krævet, at præsident Obama omgående stilles for en rigsret for at have løjet over for det amerikanske folk og mørklagt en af de hæsligste forbrydelser imod amerikanske regeringseksponenter, siden de oprindelige angreb 11. september [2001].

"Obama løj for at mørklægge mordene på fire amerikanske regeringseksponenter, og dette gør ham til en de facto medskyldig i disse mord", erklærede LaRouche.

"Præsidenten løj. Han er ikke skikket til at være præsident, og han må omgående stilles for en rigsret."

Hillary Clintons afsløringer anbringer præsident Obama personligt midt i løgnene og mørklægningen. Der er ikke

længere nogen tvivl om præsidentens medskyldighed i mørklægningen.

"Hillary Clinton har bekræftet, at præsidenten løj. Præsidenten kan ikke længere benægte sin egen personlige rolle i at lyve over for den amerikanske befolkning", erklærede LaRouche.

"Nu må Kongressen handle. Det særlige Benghazi-udvalg i Repræsentanternes Hus har intet andet valg end omgående at indlede en rigsretssag imod præsident Obama. Tiden er ikke til partisk opportunisme. Med mindre præsident Obama omgående underkastes reglerne for en rigsretssag, vil selve fundamentet for vor Forfatningsmæssige Republik blive splintret. Præsident Obama har ikke længere nogen skjulesteder at gemme sig. Alle amerikanske patrioter må stå frem og stille Kongressen til ansvar for, omgående at stille præsidenten for en rigsret."

Schiller Instituttets Ugeavis 26 – 2014

Download (PDF, Unknown)

H.E. Ambassador Bayat: The Situation in Iraq

On June 19, 2014, EIR interviewed H.E. Ambassador Bayat, ambassador from the Islamic Republic of Iran to Denmark, in

which the deteriorating situation in Iraq after the ISIS's recent military advances was discussed, and what can be done to bring peace and stability to the region.

H.E. Bayat was interviewed by Executive Intelligence Review's Tom Gillesberg in Copenhagen, Denmark.

Schiller Instituttets Ugeavis 25 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Trekantsamarbejde for fremtiden: Rusland – Kina – Indien

LaRouche-kandidat Kesha Rogers mobiliserer vælgere til at afsætte præsident Obama. De traditionelt regeringsbærende partier blev undsagt ved EU-valget i Frankrig, England, Danmark og Grækenland. De etablerede partier kan miste deres rolle, hvis ikke de tager deres nationale ansvar alvorligt. Et stadigt tættere samarbejde mellem Rusland og Kina står til at få deltagelse af Indien efter det nylige parlamentsvalg. Den strategiske trekant: Rusland-Indien-Kina vil ikke være slave til et vestligt imperium. Voksende modstand i Tyskland, Frankrig og Italien imod konfrontations- og krigspolitikken

over for Rusland og Asien.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (404:Not Found)

Politisk orientering den 10. juni 2014

Lær af Historien: Franklin D. Roosevelt, russerne og D-dag

6. juni 2014 – *Af Anton Chaitkin:*

I begyndelsen af juni 1944 var de allierede endelig klar til at lancere invasionen af Frankrig. General George Marshall (USA), hvem præsident Franklin Roosevelt havde givet det øverste ansvar for den militære planlægning, havde på frygtløs vis kæmpet mod britisk modstand mod og sabotage af åbningen af den anden front. Dens mål: at aflaste de sovjetiske styrker og gøre det af med nazisterne fra både øst og vest.

Mandag, den 5. juni befandt ca. tre fjerdedele af en million sovjetiske tropper sig på den 58. dag af deres Jassy-Kishinev-offensiv for at drive tyskerne ud af Rumænien. Rasende modoffensiver fra nazisterne, fra styrker anført af tanks, havde kostet de sovjetiske tropper 150.000 tab. Byen Jassy (nutidens Iasi) havde en stærk, følelsesmæssig betydning: Nazistiske rumænere havde massakreret mere end 13.000 jøder,

en tredjedel af byens jødiske samfund, på en uge i 1941, umiddelbart efter, at rumænske og tyske styrker havde angrebet Sovjetunionen.

Mandag aften den 5. juni 1944 talte general Marshall til en forsamling i Den sovjetiske Ambassade i Washington, hvor han modtog Suvorov-ordenen af Første Grad, Sovjetunionens højeste æresbevisning. Med invasionen af Normandiet, som skulle starte den næste morgen, præsenterede Marshall krigen som ét enkelt slag: den endelige aktion i denne forfærdelige, europæiske krig er nu fokuseret omkring ét enkelt slag, i hvilket hver eneste af de allierede styrker vil være repræsenteret. Det skal blive en kamp indtil døden for nazisterne, og en kamp indtil sejr for de allierede.

General Marshall blev

"æret for fremragende militære aktiviteter og fortjenester i ledelsen af de amerikanske, væbnede styrker i kampen mod den fælles fjende ... Hitler-Tyskland".

Da han modtog den sovjetiske æresbevisning, sagde Marshall:

"Jeg er dybt beæret, for den er tildelt af et land, som udviste et historisk forsvar imod det titanske angreb fra den tyske hær, da denne var på sit højeste mht. sin effektivitet og sit antal."

New York Times, 6. juni 1944, s. 7:

Præsident Roosevelt blev repræsenteret ved Den sovjetiske Ambassade af krigsminister Henry Stimson.

Den foregående fredag, den 2. juni, repræsenterede vicepræsident Henry Wallace FDR, da han talte for en forsamling i operahuset i Irkutsk, Sibirien. Idet han holdt talen på russisk, sagde Wallace:

"Nu, hvor den fremtidige efterkrigsverdens tidlige morgengry langsomt stiger over horisonten, bliver det ganske klart, at

kun det fulde samarbejde mellem vore to store lande og deres allierede kan sikre for verden en stabil fred og sand udvikling.”

Wallace opfordrede til et partnerskab for opbygningen af det nordvestlige Amerika, Canada, Alaska og sovjetiske Sibirien:

”Disse enorme, tyndt befolkede områder er i vor tid blevet erobret af luftfarten. Nu har deres landbrug og industri behov for udvikling.”

Wallace havde tidligere besøgt Sibiriens Uelkal-Seymchan, Magadan og Komsomolsk.

New York Times, den 3. juni 1944, s. 5:

Torsdag morgen, den 6. juni, landsattes historiens største invasion fra havet i Normandiet.

General Dwight Eisenhower rapporterede via telegraf til general Marshall kl. 8,00, at operationen gik godt. Den dag stod præsident Roosevelt i spidsen for en bøn fra hele nationen. Elleve måneder senere, med styrkerne under anførelse af Eisenhower brasende ind fra vest, og de sovjetiske styrker, som fejede ind over Berlin, overgav nazisterne sig til de allierede.

Foto: General George Marshall, nr. to fra højre.

Schiller Instituttets Ugeavis

23 – 2014

Download (PDF, Unknown)